

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupený JUDr. Eduardem Rojíčkem, advokátem se sídlem 700 30 Ostrava - Zábřeh, Výškovická 122, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem 225 08 Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 17 Cad 130/2003 - 37, ze dne 20. 12. 2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 2. 2. 2005 napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2003. Napadeným rozhodnutím byl stěžovateli odňat částečný invalidní důchod.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 11. 2003 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, ve které tvrdil, že jeho zdravotní stav nebyl dostatečně posouzen z hlediska zjištění a přiznání nemoci z povolání - onemocnění kostí, kloubů a šlach horních a dolních končetin z dlouhodobého nadměrného a jednostranného zatížení. Dle svého názoru měl být znovu posouzen na odborných pracovištích ortopedickém a neurochirurgickém. Navrhl proto zrušení rozhodnutí žalované pro vady řízení a přiznání částečného invalidního důchodu pro nemoc z povolání a jeho další ponechání.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem tak, že žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) jako nedůvodnou zamítl poté, co vzal za prokázané, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované činila ztráta výdělečné schopnosti u žalobce toliko 25% a jeho postižení mu značně neztěžovalo obecné životní podmínky. Stěžovatele proto nebylo možno považovat za částečně invalidního a nenáleží mu ani důchodová dávka. Při svém rozhodnutí vycházel krajský soud z posudku vypracovaného posudkovou komisí MPSV ČR v Ostravě ze dne 20. 5. 2004 a zejména pak ze srovnávacího posudku posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 29. 10. 2004. Z těchto vzal za prokázané, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele od zjištění nemoci z povolání do doby vydání napadeného rozhodnutí bylo onemocnění nervů horních končetin, kloubů horních i dolních končetin – nemoc z povolání hlášená 5. 5. 1992. Jako další

onemocnění pak byly zjištěny polyartroza – artroza kolenních kloubů II. st., loketních a hlezenních kloubů oboustr., víceetážový bolestivý sy páteře bez kořenových projevů, hypertonická choroba II. st., stav po recidivující flebotromboze pravé dolní končetiny, diabetes mellitus, vleklá jaterní porucha, chronický zánět prostaty – stav po endoresekcii, nedoslýchavost lehkého stupně, neurastenie, stav po operaci pravostr. karpálního tunelu v září 1997, eufunkční struma, aortální insuficience I-II. st., chronická bronchitis bez poruchy plicní ventilace, počínající katarakta obou očí. Posudková komise MPSV v Brně měla k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci od praktického lékaře, bohatou odbornou dokumentaci založenou ve spise a zajistila vyšetření EMG na nezávislém pracovišti – neurofyzilogické laboratoři polikliniky B.-R.. PK MPSV Brno po zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele od doby přiznání nemoci z povolání, která dle kontrolních nálezů MUDr. S. z oddělení nemoci z povolání nemá známky progresu a kde operační zákrok na pravé ruce (karpální tunel) v roce 1997 byl úspěšný, dospěla k závěru, že stupeň funkčního postižení jak kloubů, tak i středního nervu je lehkého stupně. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pak stanovila dle příl. č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb., kap. XV, oddílu H, pol. 24b na 25%. Střed pásma odpovídá souběhu lehkého postižení kloubů, pro které byla přiznána nemoc z povolání a ostatních chorob.

Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalobce dne 2. 2. 2005 prostřednictvím svého zástupce kasační stížnost doplněnou dne 9. 5. 2005. Napadá v ní uvedené rozhodnutí z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., aniž by ovšem svůj názor, že je uvedený důvod skutečně naplněn, jakkoli blíže rozvedl. Stěžovatel v první řadě nesouhlasí s tím, že částečný invalidní důchod mu byl ke dni 24. 4. 2002 přiznán na základě diagnózy těžký neurastenický syndrom, a byť byla tato diagnóza výše uvedenými posudky posudkových komisí MPSV v Ostravě a Brně vyvrácena a označena za posudkový omyl, stěžovatel se jí i nadále cítí být poškozen. Žádá proto Nejvyšší správní soud, aby rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jelikož tento měl v odůvodnění svého rozhodnutí předmětnou diagnózu zrušit jako neexistující ke dni počátku její platnosti tak, aby se žalobce mohl dožadovat doplacení renty bývalým zaměstnavatelem za období, kdy nedůvodně pobíral částečný invalidní důchod, a zejména pak, aby mohl do budoucna vůči třetím osobám prokázat, že není psychicky postižený.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 21. 2. 2005 žalovaná uvádí, že se ztotožňuje s právním názorem soudu vysloveným v napadeném rozsudku a proti dosavadnímu způsobu řízení před soudem nevznáší žádných námitek.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 19. 1. 2005 (zjištěno z doručky založené v soudním spise), kasační stížnost byla odevzdána k doručení držiteli poštovní licence dne 1. 2. 2005. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud dále zjistil následující: Stěžovatel byl na základě posudku lékaře OSSZ Ostrava ze dne 9. 8. 2002 uznán částečně invalidním dle ust. § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o důchodovém pojištění). Jako hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl určen těžký neurastenický syndrom, a nikoli choroba z povolání, jelikož pro tuto by posuzovaný dosáhl míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pouze 20%, a nebylo by jej tudíž možno posoudit jako částečně invalidního.

V důsledku přiznání částečného invalidního důchodu pro tzv. obecné onemocnění, a nikoli pro nemoc z povolání, byla stěžovateli následně zastavena výplata renty zaměstnavatelem O., a. s., D. P., o. z. V této souvislosti stěžovatel zjistil, že důvodem přiznání částečného invalidního důchodu nebyla choroba z povolání, jak byl do té doby přesvědčen, a požádal proto ČSSZ o zrušení diagnózy těžký neurastenický syndrom, kterou považoval za nepravdivou a urážející. Dle doporučení ČSSZ a s ohledem na skutečnost, že proti rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu již s ohledem na proběhlou lhůtu nebylo možno brojit žalobou ke krajskému soudu, zažádal stěžovatel o přiznání částečného invalidního důchodu znovu, tentokrát výslovně s žádostí o posouzení příčinné souvislosti částečné invalidity s chorobou z povolání. Na základě posouzení zdravotního stavu stěžovatele posudkem lékaře OSSZ Ostrava ze dne 17. 7. 2003 pak žalovaná vydala dne 15. 9. 2003 rozhodnutí - č. I., ve kterém žádost o částečný invalidní důchod v souvislosti s chorobou z povolání zamítla s odůvodněním, že podobná dávka neexistuje, a rozhodnutí - č. II., ve kterém podle ust. § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění stěžovateli částečný invalidní důchod od 6. 10. 2003 odňala z toho důvodu, že celková míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí u žalobce pouze 25% a tudíž neodpovídá plné ani částečné invaliditě.

V řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím, vzal stěžovatel částečně žalobu zpět, a to co do rozhodnutí žalované č. I. Co do rozhodnutí žalované č. II. Krajský soud v Ostravě žalobu jako nedůvodnou zamítl, když vycházel především z výše citovaných závěrů posudkové komise MPSV ČR v Brně.

V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Z kasační stížnosti však nijak nevyplývá, z čeho stěžovatel na některou z uvedených vad usuzuje ani kterou konkrétně v daném případě tvrdí.

S ohledem na stěžovatelem explicitně vytýkanou vadu rozhodnutí krajského soudu, tj. že v odůvodnění rozsudku není uvedeno, že diagnóza těžký neurastenický syndrom se ruší od počátku její platnosti, je třeba připomenout, že předmětem soudního přezkumu je v daném případě rozhodnutí ČSSZ o stěžovatelově nároku na dávku důchodového pojištění – částečný invalidní důchod. Pouze rozhodnutí o přiznání či nepřiznání tohoto nároku žalovanou je tedy možno napadnout žalobou ke krajskému soudu, resp. z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu, jelikož jen tímto výrokem bylo rozhodováno o veřejném subjektivním právu fyzické osoby, k jehož ochraně je správní soudnictví určeno. V podané kasační stížnosti však stěžovatel zjevně nebrojí proti výroku rozhodnutí krajského soudu, jímž byla jeho žaloba zamítnuta, tedy proti výsledku, k němuž krajský soud při posouzení zákonnosti rozhodnutí žalované o nároku stěžovatele dospěl, nýbrž pouze proti obsahu odůvodnění, které údajně trpí nedostatkem určení, že diagnóza těžký neurastenický syndrom se ruší od počátku její platnosti. Na odstranění uvedené vady pak trvá stěžovatel jednak z důvodu ochrany své osobnosti, jednak z důvodu možnosti vymáhat zpětně rentu po svém zaměstnavateli za dobu, kdy nedůvodně pobíral částečný invalidní důchod. Ani jeden z těchto důvodů ovšem, jak vyplývá z výše uvedeného, není z hlediska daného řízení právně relevantní. Práva vyplývající z pracovněprávních vztahů, jakož i právo na ochranu osobnosti jsou totiž soukromými subjektivními právy, a jako taková jsou z režimu správního soudnictví vyloučena. Rozhodování o těchto právech ostatně zjevně

nebylo ani předmětem správního řízení. Pokud se jich stěžovatel hodlá domáhat, pak je třeba učinit tak cestou soudnictví civilního, nikoli však soudnictví správního.

Z uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost směřuje pouze proti důvodům rozhodnutí soudu a je proto podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná. Jako takovou ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 46 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 21. prosince 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu